

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Milanem Podhrázkým v právní věci **žalobkyně: Mgr. A. Č.**, nar. x, bytem X, zastoupené JUDr. Katarzynou Žák Krzyžankovou, advokátkou se sídlem Šlikova 550/6, Praha 6, proti **žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2016, čj. MPSV-2016/54888-911, sp. zn. SZ/2387/2015/9S-HMP,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á**.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III.** Soudem ustanovené zástupkyni žalobkyně, JUDr. Katarzyně Žák Krzyžankové, advokátce, **s e p ř i z n á v á** odměna ve výši 3.900 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze a postoupenou usnesením městského soudu ze dne 2. 6. 2016, čj. 1 Ad 17/2016-35, zdejšímu soudu jako místně příslušnému, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaný k odvolání žalobkyně změnil rozhodnutí Úřadu práce České republiky - krajské pobočky pro hlavní město Prahu (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 8. 2015, čj. 31604/2015/AAK. Žalovaný žalobkyni dle § 4 odst. 1, § 8, § 9, § 11 a § 13 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 108/2006 Sb.“), přiznal příspěvek na péči ve výši 800 Kč měsíčně od října roku 2014. Správní orgán I. stupně původně ve svém rozhodnutí žalobkyni příspěvek na péči nepřiznal.

Žalobkyně v žalobě namítla, že správní orgány nesprávně vyhodnotily její zdravotní stav.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě připomněl, že žalobkyně dne 24. 10. 2014 podala žádost o příspěvek na péči. Tato žádost byla na základě posudku PSSZ

zamítnuta, neboť jako nezvládané byly posouzeny pouze dvě základní životní potřeby. V odvolacím řízení pak posuzovaly zdravotní stav žalobkyně dvě posudkové komise žalovaného složené z posudkového lékaře a odborného lékaře z oboru psychiatrie. Hodnocena byla veškerá zdravotní dokumentace žalobkyně i spisová dokumentace včetně sociálního šetření. Při jednání dne 9. 10. 2015 žalobkyni vyšetřil odborný lékař. V posudku z téhož dne byly jako nezvládané hodnoceny základní životní potřeby: péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost. Srovnávací posudek ze dne 10. 2. 2016 i po předložení dalších lékařských zpráv dospěl k těmto závěrům. Posudkové komise v obou posudcích zhodnotily vliv postižení žalobkyně na zvládání ostatních základních životních potřeb. U základní životní potřeby mobility nebyl shledán zdravotní důvod, který by žalobkyni bránil pohybovat se s využitím běžných kompenzačních pomůcek. Žalobkyně podstoupila náhradu levého kyčelního kloubu po zlomenině krčku, přičemž stav po operaci byl hodnocen příznivě a rentgenovým vyšetřením bylo doloženo správné postavení komponent. Rozsah hybnosti nosných kloubů je volný. V posudku ze dne 9. 10. 2015 posudková komise uvedla, že žalobkyně se před jednáním komise pohybovala samostatně s pomocí berlí, samostatně vstala z vozíku, chůze byla pomalejší, končetiny bez paréz a plegií. Nebylo tak zjištěno objektivní postižení znemožňující v přijatelném standardu stání, sezení, měnění poloh, pohyb v dosahu umožňující zvládání každodenních potřeb, chůzi do schodů a používání dopravních prostředků. Rovněž nebyla zjištěna trvalá potřeba invalidního vozíku. U základní životní potřeby orientace posudková komise ve srovnávacím posudku zohlednila oční nález z ledna 2016, přičemž konstatovala střední slabozrakost kompenzovanou brýlemi s tím, že smyslové schopnosti nejsou důvodem pro ztrátu orientace. Psychiatrické vyšetření žalobkyně z prosince 2015 dokládá psychomotorické tempo v normě, zachovalou paměť a celkově správnou orientaci. Posudková komise též posuzovala hybnost a úchopovou schopnost horních končetin a hodnotila žalobkyni udávaný třes rukou, který během jednání nebyl pozorován. Pro třes nebyl zjištěn ani neurologický deficit, přičemž komise nepotvrdila domněnky žalobkyně, že třes způsobuje psychiatrická medikace. Posudková komise dále konstatovala zachovalou úchopovou schopnost a hybnost horních a dolních končetin, v důsledku kterých není při využití vhodných pomůcek dán důvod, aby žalobkyně nezvládala základní životní potřeby oblékání a obouvání, tělesnou hygienu a stravování. Posudková komise přitom zohlednila fobii žalobkyně z nálepek, avšak podotkla, že žalobkyni nic nebrání volit hotové potraviny bez nálepek na obalech. Podle žalovaného je uvedené posouzení zdravotního stavu žalobkyně úplné a dostatečně přesvědčivé, a tedy i způsobilé být podkladem pro napadené rozhodnutí.

V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně prostřednictvím soudem ustanovené zástupkyně setrvala na tom, že skutkový stav byl v dané věci zjištěn nedostatečně. Poukázala především na to, že sociální šetření v přirozeném prostředí žalobkyně bylo provedeno dne 27. 11. 2014, přičemž z toho šetření byly vyvozeny závěry, které žalovaný posléze zrušil. Žalovaný měl iniciovat provedení nového šetření, při němž by bylo posouzeno, zda žalobkyně ve svém bytě zvládá samostatně vykonávat základní životní potřeby. Její vyšetření při jednání posudkové komise dne 9. 10. 2015 je v tomto ohledu nedostatečné. Žalovaný pochybil, neboť žádné šetření neinicioval a ani nezdůvodnil, proč se odklonil od jeho závěrů. Z napadeného rozhodnutí plyne pouze to, že sociální šetření bylo provedeno, avšak není zde popsán jeho průběh ani výsledek, a proto jsou podklady napadeného rozhodnutí neúplné. Nadto nelze v důsledku tohoto pochybení žalovaného seznat, zda jsou závěry sociálního šetření v souladu se závěry posudkových komisí, a tedy zda není rozhodnutí založeno na rozporuplných podkladech, aniž by tyto rozpory byly odstraněny (k tomu žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6 Ads 17/2013-25). Vedle toho žalobkyně doplnila, že žalovaný nesprávně posoudil vliv jejího zdravotního stavu na schopnost samostatně zvládat základní životní potřeby mobilita a orientace. Žalobkyně v důsledku těžké poruchy statiky

a dynamiky páteře doprovázené bolestmi a omezenou hybností kolene není schopna zvládat veškeré činnosti spadající pod základní životní potřebu mobilita, a to především stoj, k čemuž odkázala na § 2a vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách (dále jen „vyhláška č. 505/2006 Sb.“), resp. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 3 Ads 50/2013-32. Rozhodné je přitom nesplnění byť jen jedné z aktivit, které jsou pro schopnost zvládat určitou základní životní potřebu vymezeny v příloze vyhlášky, a to bez ohledu na příčinu zdravotního stavu. Je tedy nerozhodné, zda žalobkyně navštěvuje lékaře či užívá medikaci. Co se týče základní životní potřeby orientace, zdůraznila žalobkyně své potíže v interpersonálním kontaktu a obsedantně kompulzivní poruchu, která ji zásadním způsobem omezuje v běžném životě. Není schopna používat prostředky hromadné dopravy, orientovat se v přirozeném sociálním prostředí a obvyklých situacích a přiměřeně reagovat. Podle žalobkyně tedy žalovaný nesprávně vyhodnotil její zdravotní stav, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat pět základních životních potřeb.

Při jednání u soudu zástupkyně žalobkyně setrvala na žalobě a argumentaci uvedené v replice k vyjádření žalovaného. Žalovaný nad rámec svého písemného vyjádření k žalobě toliko zdůraznil, zdravotní stav žalobkyně byl posouzen třemi odbornými komisemi a má za to, že podklady, ze kterých napadené rozhodnutí vychází, byly bez vad.

Soud přitom dospěl k závěru, že věc lze ve smyslu § 49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), projednat bez osobní přítomnosti žalobkyně, ač ta soud po nařízení jednání informovala o dlouhodobější hospitalizaci v nemocnici. K tomu lze pouze poznamenat, že žalobkyně neuvedla konkrétní důvody, pro které by na své osobní účasti při jednání trvala, přičemž jednání byl přítomen její soudem ustanovený zástupce, který k dotazu soudu neuvedl, že by byl v důsledku hospitalizace žalobkyně omezen v přípravě na jednání či vyhotovení repliky k vyjádření žalovaného. Sama žalobkyně ostatně v podané žalobě a v žádosti o ustanovení zástupce výslovně uvedla, že ve správním řízení ji zastupoval její otec (což plyne též ze správního spisu) a v řízení před soudem on ani ona sama nejsou schopni náležitým způsobem hájit svá práva. V této souvislosti lze též připomenout, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s. je řízením prezkumným (zabývá se skutkovým stavem existujícím v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu) a po uplynutí lhůty k podání žaloby již nelze uplatněné žalobní body rozšiřovat. Žádný z účastníků navíc nenavrl výslech žalobkyně ani jiný důkaz, k jehož provedení by byla její účast nutná nebo k němuž by se u jednání mohla žalobkyně osobně vyjádřit. Soud přihlédl též k povaze onemocnění žalobkyně a za daných okolností neshledal důvody k odročení jednání do (časově blíže neupřesněného) ukončení hospitalizace žalobkyně.

Ze správního spisu soud ověřil, že žalobkyně dne 24. 10. 2014 podala ke správnímu orgánu I. stupně žádost o příspěvek na péči. Dne 27. 11. 2014 bylo v řízení o této žádosti provedeno sociální šetření, a to v sanatoriu v D., v němž tehdy pobývala. Dále byl v daném řízení posouzen zdravotní stav (stupeň závislosti) žalobkyně s tím, že dle posudku PSSZ ze dne 3. 3. 2015, čj. LPS/2014/2536-JM_CSSZ, žalobkyně nezvládá 2 základní životní potřeby, a to péči o zdraví a péči o domácnost. Své výhrady k podkladům rozhodnutí vyjádřila žalobkyně v námitkách doručených správnímu orgánu I. stupně dne 7. 5. 2015. PSSZ však prostřednictvím vyjádření ze dne 26. 6. 2015 setrvala na svých závěrech uvedených ve shora označeném posudku. S odkazem na tyto závěry pak správní orgán I. stupně vydal dne 3. 8. 2015 rozhodnutí, kterým žalobkyni příspěvek na péči nepřiznal. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 2. 9. 2015 odvolání, v němž poukázala především na to, že nebyl náležitě zjištěn skutkový stav. V řízení o odvolání pak nechal žalovaný u posudkové komise

vypracovat posudek ohledně zdravotního stavu žalobkyně (posudek ze dne 9. 10. 2015, čj. 2015/4165-PH), podle něhož žalobkyně z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nezvládá 3 základní životní potřeby, a to péči o zdraví, péči o domácnost a oproti prvostupňovému posouzení mezi nezvládané životní potřeby posudková komise zařadila též osobní aktivity (poukázala v této souvislosti především na aktivity pracovní s tím, že žalobkyně je uznána invalidní ve III. stupni). Ani se závěry toho posudku však žalobkyně nesouhlasila a navrhla zpracování posudku nového. V reakci na to nechal žalovaný zpracovat další posudkové zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně, přičemž posudek ze dne 10. 2. 2016, čj. 2016/98-PH, setrval na tom, že žalobkyně nezvládá shora uvedené základní životní potřeby s tím, že není posudkově medicínsky důvodné hodnocení dalších životních potřeb jako nezvládaných. V návaznosti na to pak žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že od října 2014 přiznal žalobkyni příspěvek na péči ve výši 800 Kč měsíčně.

Krajský soud v Praze na základě včas podané a přípustné žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Jediná žalobní námitka, kterou žalobkyně v dané věci uplatnila, spočívá v nesprávném vyhodnocení jejího zdravotního stavu. Tuto námitku pak v replice k vyjádření žalovaného žalobkyně rozvinula (soud akceptoval, že původní žaloba obsahovala zárodek později upřesněných žalobních bodů) v tom směru, že jednak poukázala na nedostatek skutkových zjištění, a jednak namítla nesprávné vyhodnocení skutkových zjištění. Žalobkyně v této souvislosti poukázala zejména na to, že z důvodu těžké poruchy statiky a dynamiky páteře a omezenou hybnost kolena nezvládá veškeré činnosti spadající pod základní životní potřebu mobilita a s ohledem na její psychické postižení je u ní možno konstatovat též nesplnění základní životní potřeby orientace.

Relevantní právní úpravu v dané věci představuje především § 9 zákona č. 108/2006 Sb., podle něhož „*Při posuzování stupně závislosti se hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby: a) mobilita, b) orientace, c) komunikace, d) stravování, e) oblékání a obouvání, f) tělesná hygiena, g) výkon fyziologické potřeby, h) péče o zdraví, i) osobní aktivity, j) péče o domácnost*“ (odst. 1), přičemž „*při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby se hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu*“ (odst. 4), a „*pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku*“ (odst. 5).

Ve vztahu k argumentaci žalobkyně spočívající v nedostatku skutkových zjištění žalovaného je nutno v první řadě připustit, že v případě žalobkyně neproběhlo sociální šetření v bytě v Příbrami, kde v průběhu správního řízení zjevně převážně pobývala, ale v sanatoriu v D., kde se v době prováděného šetření nacházela. Smyslem sociálního šetření, jakožto jedné z podstatných součástí řízení o žádosti o příspěvek na péči, je v souladu s § 25 odst. 1 zákona č. 108/2006 Sb. zjistit schopnost samostatného života osoby v přirozeném sociálním prostředí. Poukazuje-li v této souvislosti žalobkyně na možné rozpory mezi závěry sociálního šetření a závěry posudkové komise, resp. zastaralost sociálního šetření, je nutno zdůraznit, že

posudková komise při jednání dne 9. 10. 2015 žalobkyni sama vyšetřila (a to prostřednictvím odborné lékařky), tedy sama si učinila vlastní odborný náhled na zdravotní stav žalobkyně, pokud jde o její schopnost zvládat základní životní potřeby. K tomu je třeba uvést, že judikatura Nejvyššího správního soudu (včetně rozsudku čj. 6 Ads 17/2013-25 citovaného žalobkyní) skutečně zdůrazňuje nutnost odstranit případné rozpory v rámci podkladů pro rozhodnutí o žádosti o příspěvek. Současně ovšem připouští, pokud takové rozpory nastanou (což ovšem není případ projednávané věci, v níž podle žalobkyně nelze seznat, zda rozpory jsou dány), že je možno akceptovat jejich „odklizení“ právě osobním vyšetřením žadatele při jednání u posudkové komise (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 4 Ads 50/2009-63). Byť by samozřejmě bylo vhodnější, pokud by žalovaný v dané věci pro své rozhodnutí měl v případě žalobkyně k dispozici závěry aktuálnějšího sociálního šetření a tyto závěry do odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobněji zahrnul, není podle názoru zdejšího soudu v souladu se zmíněnou judikaturou za těchto okolností na místě napadené rozhodnutí žalovaného zrušit, a to právě s přihlédnutím k tomu, že žalovaný vycházel především ze závěrů opakovaného přezkoumání stavu žalobkyně posudkovou komisí, a to včetně osobního vyšetření. K tomu lze dodat, že zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně učiněné v rámci posudku posudkové komise pracuje právě i se závěry sociálního šetření, které tedy nebyly zcela pominuty (viz str. 2 posudku ze dne 9. 10. 2015). Žalobkyně navíc ani neuvádí, v čem konkrétně by měly být závěry sociálního šetření v rozporu se závěry, které žalovaný s odkazem na posudkovou komisi zaujal, resp. co konkrétně by případné podrobnější zohlednění závěrů sociálního šetření (či jeho „aktualizace“) na tomto posouzení mělo změnit. Nelze ostatně přehlédnout, že i samotná argumentace žalobkyně je v tomto ohledu rozporná, neboť žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného na jedné straně tvrdí, že žalovaný nezdůvodnil, z jakého důvodu se odklonil od závěrů sociálního šetření, na straně druhé však uvádí, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze seznat, zda jsou závěry sociálního šetření shodné se závěry posudkové komise či nikoliv.

Pokud jde o námitku nesprávného posouzení skutkových zjištění, zde lze připomenout, že žalovaný v napadeném rozhodnutí posoudil základní životní potřeby orientace a mobilita jako zvládané, přičemž vycházel především ze zmíněných posudků posudkové komise. Jak plyne ze shora již označených posudků, posudková komise se v obou posudcích vlivem postižení žalobkyně na její schopnost samostatně zvládat uvedené základní životní potřeby zabývala. V posudku ze dne 9. 10. 2015 konstatovala, že mimo základní životní potřeby péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost, neexistuje medicínský korelát pro nezvládání základních životních potřeb. Dle zjištění posudkové komise byla implantace totální endoprotézy kyčelního kloubu u žalobkyně úspěšná a žalobkyni výrazněji neomezuje, o čemž mimo jiné svědčí i samostatný pohyb žalobkyně před jednací místností komise. Posudková komise zároveň zohlednila, že žalobkyně se pro duševní onemocnění odmítá dotýkat hotových potravin či nápojů, jejichž obaly obsahují nálepky. Žalovaný na základě námitek žalobkyně a nově předložených lékařských zpráv požádal posudkovou komisi o vypracování dalšího (srovnávacího) posudku. V tom posudková komise potvrdila závěry posudku z 9. 10. 2015. Uvedla, že u žalobkyně nebylo zjištěno těžké omezení pohyblivosti z důvodu postižení pohybového aparátu, neboť totální endoprotéza kyčelního kloubu byla úspěšná, flexe kolenního kloubu je 100°, hybnost a úchopová schopnost horních končetin je zachovalá a nebyl zjištěn neurologický deficit na horních nebo dolních končetinách. Na základě kontrolní zprávy spondylochirurga z ledna 2016 posudková komise konstatovala patrný gibbus a problémy se stáním v důsledku kyfózy hrudní obratlů páteře. Současně ovšem konstatovala, že nebylo zjištěno postižení pohybového aparátu, které by vylučovalo realizovat v přijatelném standardu vstávání, usedání, stoj, měnit polohy, pohybovat se v dosahu umožňujícím realizaci denních potřeb, zvládat chůzi po schodech a použít dopravní

prostředek. Oční vyšetření z ledna roku 2016 podle komise svědčí o zachovalé schopnosti žalobkyně rozeznávat zrakem (střední slabozrakost) a porucha sluchu nebyla zjištěna. Psychiatrické vyšetření žalobkyně z prosince roku 2015 dokládá psychomotorické tempo v normě, zachovalou paměť a celkově správnou orientaci. Konstatovány byly výrazné potíže v interpersonálním kontaktu.

K výše uvedenému je nutno v obecné rovině dodat, že není a nemůže být úkolem soudu přezkoumávat věcnou správnost závěrů posudkové komise, ostatně k tomu soud nemá ani potřebnou (lékařskou) kvalifikaci. Naplnění podmínek pro přiznání nároku na příspěvek péči dle zákona č. 108/2006 Sb. je otázkou odbornou (medicínskou) a rozhodnutí správního orgánu i soudu tak závisí především na odborném lékařském posouzení. Top se týká závěrů učiněných na základě skutkových zjištění. Správní soud si nemůže učinit úsudek o této otázce sám. Posudkové řízení je přitom specifickou formou správní činnosti spočívající v posouzení zdravotního stavu občana a některých důsledků z něj vyplývajících pro oblast sociálního zabezpečení a důchodového pojištění. Jde o postup posudkového orgánu, jehož hlavním obsahem je posudková činnost, která předpokládá vedle odborných lékařských znalostí též znalosti z oboru posudkového lékařství. Výše uvedené samozřejmě neznamená, že soud závěry posudkové komise bez dalšího převezme. Aby mohlo žalobou napadené rozhodnutí odvolacího orgánu (které je postaveno právě na závěrech posudkové komise) obstát, je nezbytné, aby mimo jiné byl posudek objektivní, vycházel z dostatečných podkladů a reagoval přesvědčivě na námitky uvedené v odvolání. Nároky kladené na posudek posudkové komise vypracovaný v odvolacím řízení ve věci nároku na příspěvek na péči jsou shodné s nároky kladenými na posudek téhož posudkového orgánu v řízení o důchodovou dávku podmíněnou nepříznivým zdravotním stavem v řízení soudním (srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě čj. 20 Ad 34/2015-26). Stejně tak je nutno připomenout, pokud jde o hodnocení zdravotního stavu, že dojde-li po vydání napadeného rozhodnutí k jeho změně, nepřísluší soudu v řízení o žalobě tuto změnu posuzovat a přihlížet k ní; to může být pouze předmětem nového řízení o případné nové žádosti.

Pokud jde o zvládání základní životní potřeby „mobilita“, podle přílohy 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. se za „schopnost zvládat tuto základní životní potřebu považuje stav, kdy osoba je schopna zvládat vstávání a usedání, stoj, zaujímat polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, chůzí po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, používat dopravní prostředky včetně bariérových“. Soud v této souvislosti nezpochybňuje argumentaci žalobkyně, podle níž pro určení stupně závislosti osoby je rozhodné nesplnění byť jen jediné z aktivit, nicméně pokud jde o nezvládnutí činnosti stoj, k tomu shora označený srovnávací posudek jednoznačně uvedl, že „nebylo objektivizováno postižení pohybového aparátu, které by vylučovalo realizovat v přijatelném standardu vstávání a usedání, stoj ...“. Žalobkyně přitom v tomto ohledu úplnosti či celistvost zmíněného posudku nijak blíže nezpochybňuje a soudu žádné takové pochybnosti o daném posudku v tomto ohledu nevyvstaly. Posudek sice konstatuje problémy se stáním, ale zvládání stoje nikterak nezpochybňuje. Pokud žalovaný akceptoval výše citované zjištění posudkové komise, nelze souhlasit se žalobkyní v tom, že by je pro své závěry ohledně zvládání dané základní životní potřeby nesprávně posoudil.

V případě základní životní potřeby „orientace“ se pak „za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu považuje stav, kdy osoba je schopna poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence, orientovat se časem, místem a osobou, orientovat se v obvyklém prostředí a situacích a přiměřeně v nich reagovat“. Žalobkyně v této souvislosti zdůrazňuje své problémy v interpersonálním kontaktu a obsedantně

kompulsivní poruchu. Jak nicméně plyne ze shora reprodukováných posudků, posudková komise vedle fyzických aspektů této životní potřeby vzala v potaz i aspekty psychické, tedy právě i „výrazné potíže v interpersonálním kontaktu“ (ostatně mimo jiné v důsledku toho bylo prvostupňové rozhodnutí změněno ve prospěch žalobkyně), přičemž obsedantně nutková porucha žalobkyně byla shledána a hodnocena též v rámci psychiatrického vyšetření žalobkyně při jednání posudkové komise. Přestože citovaný posudek, resp. odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného, není při posouzení zvládnutí této základní životní potřeby detailní ve vztahu ke všem jeho aspektům, dle názoru soudu poskytuje dostatečný obraz o zdravotním stavu žalobkyně a o jeho vlivu na schopnost žalobkyně zvládat tuto životní potřebu (resp. je odpovídající reakcí na odvolací námitky žalobkyně). Žalovaný se pak výslovně zabýval i odborným posouzením žalobkyní zmiňovaných reakcí týkajících se konzumace potravin obsahujících nálepkky. Posudková komise sice poměrně stručně, ale způsobem ještě dostatečným a na základě odpovídajících podkladů i v případě této základní životní potřeby zhodnotila zdravotní stav žalobkyně (posoudila tedy odpovídajícím způsobem skutková zjištění) a jeho vliv na samostatné zvládnutí této základní životní potřeby.

Vzhledem k tomu, že soud neshledal žádnou ze vznesených žalobních námitek za důvodnou, žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v dané věci nevznikly, a proto soud o nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobkyni byla usnesením zdejšího soudu ze dne 6. 10. 2016, čj. 48 Ad 7/2016-38, ustanovena zástupkyní JUDr. Katarzyna Žák Krzyžanková, advokátka. Odměna ustanoveného zástupce jí byla stanovena ve výši 3.900 Kč. Tato částka je odměnou za tři úkony právní služby po 1.000 Kč [převzetí a příprava zastoupení, písemné podání soudu (replika k vyjádření žalovaného) a účast u jednání u soudu – § 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. b), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], k čemuž byla přičtena paušální částka jako náhrada hotových výdajů ve výši 3 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Za samostatný úkon soud nepovažoval nahlížení do spisu, neboť tento úkon se při nedoložení uskutečnění první porady s klientem považuje za úkon první porady s klientem nahrazující, a tedy za součást převzetí a přípravy zastoupení. Uvedená částka bude zástupkyni žalobkyně vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. srpna 2017

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
samosoudce

Za správnost:
B. K.